

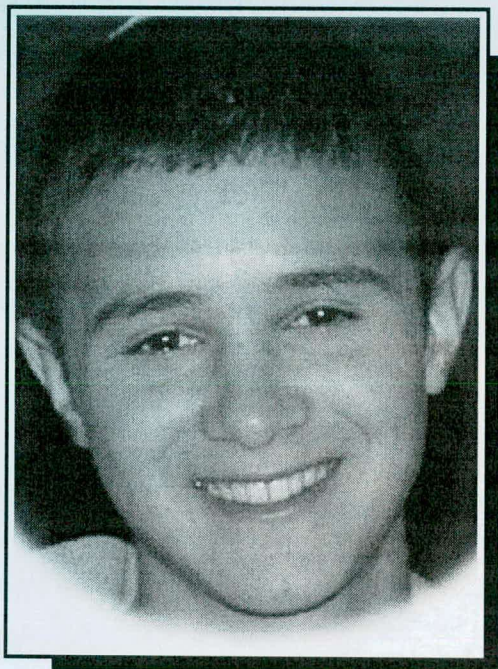

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט וייל גלעד ז"ל

רב"ט וייל גלעד ז"ל
בן 21 בנפלו

בן מיכל ושרגא עמנואל
נולד בירושלים

ב-ו' בניסן תשנ"ו, 26/3/1996

התגייס ב-3.9.2015

התגורר בירושלים

נפל בעת שירותו

ב-כ"ד בסיון תשע"ז, 18/6/2017

שרת בחיל המודיעין

נקבר בירושלים - גבעת שאול

הותיר הורים וחמש אחיות - אריאל, טל
אסתר, דורין מיה וענת

קורות חיים

בן מיכל דפנה ושרגא עמנואל. נולד ביום ו' בניסן תשנ"ו (26.3.1996) בירושלים. ילד רביעי במשפחה ולו חמש אחיות - אריאל, טל, דורין והתאומות מיה וענת. גלעד נולד וגדל בשכונת רמות. למד בבית הספר היסודי הממלכתי-דתי "רמות". בכיתה ז' למד בבית הספר "הימלפרב", ומכיתה ח' עד י"ב למד בבית ספר "הרטמן". מכיתה ג' למד יום בשבוע בבית ספר "אופק" לילדים מחוננים, שם מצא מקום להרוות את צימאון הדעת שלו בתחומים מגוונים.

בסיום התיכון קיבל מלגה ללמוד במשך חודשיים במכון "הדר" בניו יורק, מכון ללימודי יהדות בעל כיוון אורתודוקסי-שוויוני. שם קיבל את הכינוי "המקשיב", בשל היכולת שלו להיטמע ולהתחבר לכל מה ששמע. כשחזר לארץ למד מספר חודשים בישיבת עותניאל, ובהמשך למד שנה וחצי בישיבת מעלה גלבוע.

גלעד ניהן בכל הכישרונות שניתן להעלות על הדעת, הן בתחום מדעי הרוח והן בתחום מדעי הטבע, והכל מלווה בענווה וצניעות. הוא הדריך בתנועת הנוער "בני עקיבא", היה ספורטאי, שיחק כדורסל ונהנה לרוץ, להתאמן ולעסוק בסקי. גלעד היה איש העולם הגדול, למד וידע שפות וטייל במדינות רבות בעולם. הוא אהב את החיים ואת האנשים שפגש, והקפיד תמיד להתלבש יפה.

הייתה לגלעד אהבה גדולה למוזיקה, בייחוד לנגינה בפסנתר, באמצעותה הצליח להביע את עצמו בצורה עילאית. זאת לצד נגינה בגיטרה, בחליל צד וכן במלודיקה. הוא לימד פסנתר חברת משפחה, שסיפרה: "אחרי השיעור הייתי מבקשת ממך לנגן לי שירים שאתה יודע, ניגנת מרוכז, שלו, מחויך וזריז ידיים. לעולם לא אשכח את המנגינה שלך".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט וייל גלעד ז"ל

גלעד ההתאפיין ביכולת שיח וההתחברות עם כל מי שפגש, ועבורו לא היה הבדל אם שוחח עם ילד או מבוגר.

היה בגלעד משהו שגרם לבן שיחו לחוש כי הוא יכול לדבר באמת, בצורה גלויה, וכי גלעד פנוי לגמר עיבורו, שומע ומבין אותו בצורה פלאית, בשילוב אדיבות, אכפתיות ועין טובה. כתבה אחת החניכות שלו בבני עקיבא: "בכל פעם שדיברתי איתך הרגשתי את המשפט 'העיניים הן ראי לנפש', הרגשתי שכשאני מדברת איתך אתה לא רואה את המעטפת אלא אותי כנפש הכי חשופה שיש". וכך כתבה בת דודתו: "לימדת אותנו להקשיב למלים שלא נאמרו, לצלילים, לרגעים, ללחנים נסתרים, למחשבות שמזמן נגמרו".

"לגלעד הייתה היכולת המשוועת הזו והכמעט על-טבעית, להביט בך בשקט ולהקריין כל כך הרבה דברים בו זמנית", כתבה חברה, "אני חושבת שאין אדם שפספס את המבט המיוחד שהיה לו - עם עיניים כה טובות וחמות שאתה פשוט מרגיש טוב כשהוא לידך, לא משנה מה הסיטואציה. מבט אחד שלו ואתה מרגיש שייך ואהוב".

על רוחב ליבו של גלעד, המלווה בבגרות אישית מוקדמת, ניתן ללמוד מפעילותו במפעלי צדקה רבים. הוא עסק במכירת ארבעת המינים בסוכות ונרות בחנוכה, כאשר כל רווחי פעילות זו ניתנו כצדקה לנזקקים.

בגיל תיכון גלעד התנדב לטפל באסירים משוחררים שעברו תהליך גמילה מסמים, כאשר אך טבעי היה בעינו להיפגש כשווה בין שווים עם אנשים המבוגרים ממנו, בעלי רקע שונה משלו. באותה תקופה גם התנדב לטפל בילדים של נשים מהמגזר הערבי, אשר שהו במקלט לנשים מוכות.

לגלעד היו חיים פנימיים ומצפן אישי על פיהם ניהל את חייו. כפי שכתב אחד מחבריו: "תמיד ידעת מה טוב לך, ועקרונותיך לא הושפעו מלחצים חברתיים".

גלעד חי ברמת תודעה גבוהה וביקש כל חייו להבין את מהות החיים, כאשר שאלות קיומיות ליוו אותו כל העת. משום כך התעמק בתחומים רבים - ספרות, פילוסופיה, כלכלה, יהדות, פוליטיקה, טכנולוגיה ועוד. בכל דבר מצא עניין לא רק ברמה של סקרנות, אלא כפתח להבנת החיים. תשובות לשאלותיו הוא חיפש לא רק בספרים, אלא בעיקר בשיחות עם חברים, בני משפחה, מורים וכל מי שנקרה בדרכו.

הספר שלו סיפר כי, בהגיעו להסתפר, נהג גלעד להתיישב על הכיסא ולשאול אותו: "תגיד לי, מה הקו שמנחה את החיים שלך, כיצד אתה פועל ליישם אותו, כיצד אתה מחנך את הילדים שלך".

גלעד היה קנאי לניצול הזמן שלו, מתוך תודעה של חלוף הזמן. הוא אכל ארוחת בוקר תוך שמיעת הרצאות או קריאת ספרים, ונהג לקרוא בעיתון אך ורק את הכתבות שנכתבו על ידי אנשים שהעריך.

כפי שכתב חבר: "תמיד אמרת כי אנחנו יצורים שצריכים חום, צריכים אהבה. לקחת על עצמך עמוק בבטן וכבד על הכתפיים את הצרה האנושית שכולנו בתוכה, מן בדידות, לבדיות, חוסר יכולת להסתפק בכיסויים שהעולם מציע, חוסר יכולת להסתפק בהדחקות שכולנו משתמשים בהן כדי לברוח מעצמנו".

ההבנה הרגשית של גלעד באה בכפיפה אחת עם יכולת הבעה יוצאת דופן. כך זכו בני משפחתו לקבל ממנו מכתבים, באמצעותם, כבר מגיל צעיר, פתח בפניהם את סגור ליבו. ב-2010 גלעד נסע למחנה קיץ בארה"ב ולאחריו לטיול משפחתי בצרפת, לאחר שהם כתב

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט וייל גלעד ז"ל

להוריו: "אני מרגיש שלמדתי כל כך הרבה, איך להיות עצמאי, איך להבין אנשים אחרים, איך לפנות לאנשים, מה מתאים ומה לא, איך להתחשב באחר, איך לפתור בעיות שצצות לי בחיים. כל הדברים הללו קרו מתוך מצבור של דברים: הגיל, ספרים שקראתי וניסיתי לחקות את אחת הדמויות בחיים האמיתיים שלי, סדרות שראיתי ולמדתי מהדמויות איך להסתדר במצבי לחץ, מורים מיוחדים, הקמפ שהיה אחד הדברים הכי משמעותיים שהיו לי השנה, הפטירה של סבתא שהכניסה לי פרופורציות לחיים וכמובן אתם, שאני מתפלא מכם כל פעם מחדש.

אני לא אשקר ואגיד שאתם מושלמים, אבל כשאני מסתכל על מכלול הדברים, אני חושב ואומר לעצמי 'וואי, אני בר מזל שאני זוכה לקבל כזה חינוך'. רק תדעו, שאפילו אם זה לא נראה ככה תמיד, אתם מאוד חשובים לי ובאמת אני לא יודע איך היו החיים שלי בלעדיכם. מה שבטוח, לא כמו החיים הנהדרים האלה".

בשנת 2012 כתב לאחיותיו התאומות, לקראת בת המצווה שלהן: "אתן עוברות כבר למגרש של הגדולים, הופכות לנערות קטנות. יש המון המון יתרונות אבל עם זה גם חובות, או כמו שאמר זאת דודן של ספיידרמן - 'עם כוח גדול באה אחריות גדולה'. מצד אחד יש לכן עכשיו כוח גדול - אתן עצמאיות, לומדות מחוץ לשכונה, מתייחסים אליכן כמו גדולות, מצד שני יש לכן אחריות להתנהג בצורה בוגרת ושקולה. לשתכן יש חברות מפה ועד הודעה חדשה וגם פה יש לכן כוח גדול - אתן מקובלות ומשפיעות, מצד שני יש אחריות - להשפיע לכיוונים נכונים, לא לנצל את הכוח לרעה ולצחוק על ילדות וכו'. אני בטוח שתעמדו במשימה".

כך גם כתב לחניכה שנכנסה להדרכה בבני עקיבא: "אנחנו גם נופלים הרבה פעמים. בדרך כלל לא נרים זבל באמצע הרחוב כי זה פדיחה, ובדרך כלל נשתוק ליד חבר שצוחק על חבר. עם הזבל אפשר להמשיך לחיות. עם החבר המושפל - פחות".

בשנת 2014 כתב מכתב ברכה לסבו מצד אביו, לרגל יום הולדתו התשעים ושלוש: "ברגע מסוים זה קורה, הספר נזרק לאחור ובמקומו מתחילים הסיפורים לזרום בשצף קצף - אטימולוגיות, לטינית, נפוליאון, קוד סיוויל, היסטוריה כללית, המלחמה, שטרסבורג, ספרד, מנצח הא-קפלה, אנגליה, מואסק, מפעל כבד אווז, עלייה, ירושלים. אם לומר את האמת, זה בית הספר האמיתי שלי. הפלגות למחוזות בלתי צפויים, כשאתה ממלא בנאמנות את תפקיד רב החובל".

ביום 3.9.2015 התגייס גלעד לצה"ל. הוא שירת בחיל המודיעין ביחידת 8200, והצטיין במילוי תפקידו.

במכתב ניחומים ששלח הרמטכ"ל רב אלוף גדי אייזנקוט, להוריו, הוא ציין כי: "מפקדיו של גלעד מספרים כי היה חייל בעל יכולות יוצאות דופן, שהשכיל בזכות תבונתו לרכוש ידע, להתפתח ולהרחיב אופקים; כל זאת, תוך העמקה וירידה לפרטים. גלעד תואר כאדם סקרן וחכם, עניו ורגיש, שהותיר חותם עמוק בכל מי שבא עמו במגע. בשל כל אלה ועוד, היה גלעד מוערך ואהוב על הסובבים אותו".

היכולת של גלעד להרגיש את האחר, חרבה מעבר לחוג האנשים שהוא הכיר. כך במהלך שירותו הצבאי הוא היה מוטרד מהסבל של הפליטים שעזבו את ביתם בסוריה, בראייה כוללת המשקללת את צרכי הביטחון מבלי להתעלם מהסבל של אזרחי הצד השני.

רב-טוראי גלעד וייל נפל בעת שירותו הצבאי ביום כ"ד בסיוון תשע"ז (18.6.2017). בן

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט וייל גלעד ז"ל

עשרים ואחת בנופלו. הוא נפטר בשלווה והובא למנוחות בבית העלמין בגבעת שאול, ירושלים.

ספדה לו אימו: "הצער שלי לא יחזיר לי אותך, אבל רציתי שתדע כמה נחת ואהבה נתת לי וכמה הייתי גאה בך. ילד מושלם מכל הבחינות - יפה תואר, מוכשר בכל דבר, צנוע, חכם עם עומק רגשי עצום, ישיר. נולדת שבוע לפני פסח, חג החירות, והגשמת את חירותך, אהוב שלי לנצח".

ספד לו אביו: "כל התנהלותך העידה על אצילות, וניווטת את חיך ביד אומן על פי הרגשתך הפנימית אשר היא, ורק היא, שימשה לך כמצפן. גלעד קם והלך לארץ לא נודעת, אשר בה ניתן לחלום על קיומו של עולם אחר, עולם אנושי, עולם של דיבור, עולם של הקשבה, עולם של כיבוד ואהבת האחר".

כתבו הוריו: הרגישות הרבה של גלעד לכל אחד, הביאה אותנו לכתוב על מצבתו מילים המתארות אותו באופן כה מדויק: "מבין ומביט מאזין ומקשיב סקרן ורגיש, מנגינת חייו הותירה חותם אוהב בלב כל סובביו".

ספדה לו אחותו אריאל: "בתור האחות הגדולה, תמיד אהבתי אותך, היית חמוד ומתוק. אומנם אני גדולה ממך בשבע שנים, אבל סמכתי עליך ולא הרגשתי שאתה אח קטן. כשהייתי בשירות לאומי היית מתעניין מה אני עושה בדיוק, והקשבת. תמיד עניין אותך מה היה לאחרים להגיד, ובעיקר הקשבת".

ספדה לו אחותו טל: "מנגינת חיך ניגנה מנגינות מתחלפות, היו שם מנגינות שמחות שלך פורט על הפסנתר לפני שבת את יונתן רזאל, או במוצאי שבת מנגן את ההבדלה. גם ארוחת ערב פשוטה הפליאה אותך, ולא היתה ארוחת ערב "סתמית". היית לוקח את המגש עם האוכל, יוצא לגינה, נהנה מהאוויר וצופה בהרצאה של TED, כל פעם בנושא אחר. בשבת האחרונה כשהיית אצלנו חיפשת ספר לקרוא. ניסיתי לכוון אותך לספרות רגילה, ולא רק פילוסופיה כמו שקראת בדרך כלל לאחרונה, אבל בחרת את "האדם מחפש משמעות" של ויקטור פרנקל".

ספדה לו אחותו דורין: "הילדות שלי לא היתה אותו דבר בלעדיך, היית האח היחיד שלנו-הנסיך. תמיד הערצתי אותך, וסיפרתי לכל החברות שלי כמה האח שלי מושלם. בכל החופשות היינו מתכננים לעשות דברים ביחד- שחייה לילית, משחקים והרבה צחוקים על המשפחה ועל החיים. למרות שהיית האח הקטן שלי תמיד סמכתי על הדעה שלך יותר, ולכן רציתי להיות איתך בשותף בכל דבר שקיבלתי- כסף או מתנות. רציתי להרגיש כי אנחנו ממש ביחד ואיתך ידעתי שאני בידיים בטוחות".

ספדה לו אחותו מיה: "לא נתת לי להישאר מאחור ותמיד היית מעודד אותי לשאוף ליותר גבוה- להשקיע עוד בצרפתית, במתמטיקה, באנגלית ובנגינה. היית שולח לי כתבות שחשבת שיעניינו אותי, מנגינות שאהבת, ותמיד האמנת שאני יכולה לעשות עוד. אני יכולה לומר שאני מי שאני היום בזכות ההתעקשות שלך, ובזכות ההשראה שנתת לי. אתה לא פחדת משתיקות ולימדת אותי על העוצמה שיש בדממה. היית האח הכי כריזמטי, המנהיג של ענת ושלי "האחים 2.0", השלישייה שנשארה עדיין בבית".

ספדה לו אחותו ענת: "אני עדיין מחכה שתענה לי על ההודעה האחרונה. שלחת לי הקלטה שלך מנגן ואמרת לי ללמוד את היצירה. עשיתי מה שאמרת כי זה מה שאני עושה מאז שאני קטנה. כשכל הילדות היו עם נעליים ורודות אני קניתי נעליים כחולות, בדיוק כמו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב"ט וייל גלעד ז"ל

שלך, כי רציתי להיות כמוך. את הנגינה בפסנתר התחלתי בעקבותיך. ראיתי אותך יושב שעות ומנגן, פורק את כל מה שיושב לך על הלב, יוצר מנגינה שבאה מעולמות אחרים. גלעדוש, אני עדיין מחכה שתחזור הביתה, שתזרוק את התיק בכניסה לבית ותרוץ לפסנתר, שנלך ביחד לתפילה בערב שבת, שנשחק ביחד. לא מאמינה שהחלטת להיפרד, לא כי החיים היו גדולים עליך אלא כי אתה, גלעד, היית גדול מהחיים."

על גלעד ניתן לומר כי הוא לא השתנה במהלך חייו. הוא נולד זך ותמים, חייכן, עם מבט סקרן וטוב כלפי העולם, וכך נותר גם בעת פטירתו. עליו נאמר בספר תהילים (ל"ז, ל"ז): 'שמור תם וראה ישר, כי אחרית לאיש שלום'.

גלעד הצליח לשמור על התום והרגישות שלו, גם כאשר התבגר ונפגש עם מציאות מורכבת אשר אינה תואמת תכונות אלה. גלעד היה כיהלום אשר פגעי הזמן והמקום אינם יכולים לו, אבל הוא יכול להם. עליו אמרו הוריו, כחנה בתפילתה על בנה שמואל, 'אל הנער הזה התפללתי ויתן ה' לי את שאלתי אשר שאלתי מעמו' (שמואל א', א', כ"ז).

הוא, ונגינתו המיוחדת, ממשיכים ללוות לא רק אותנו, משפחתו הקרובה, אלא את כל מי שפגש בחייו. אנחנו מתגעגעים אל גלעד בכל עת. אנו מודים על החיים המשותפים איתו, מכבדים וכואבים את העדרו, והוא מהווה עבורנו מקור השראה להווה ולעתיד.

גלעד מונצח באתר ההנצחה לחללי המודיעין בבסיס גלילות, בבית ספר אופק בו למד ובסניף בני עקיבא ברמות בירושלים.

יהי זכרו ברוך.